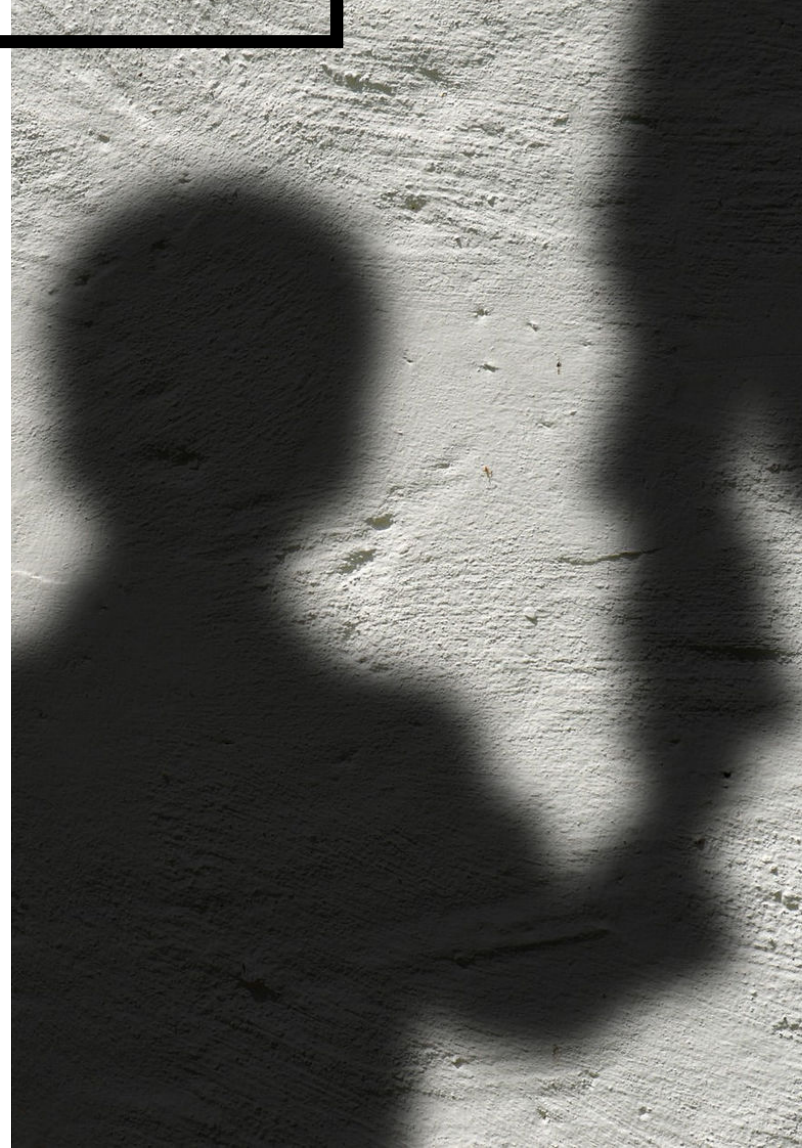

BÜYÜKLERİN OYUNU

Selin Özel

“Merhaba benim adım Taylan. Arkadaş olalım mı?” dedi. İyi birine benziyordu aslında. Boyu biraz uzundu o kadar. Onun dışında iyi birisiydi. Bıyıkları da çok komik görünüyordu ayrıca. “Olur. Bu arada benim adım Ela.” dedim ona. Bana gülümsedi ve kafamı okşadı. “Oyun oynayalım mı?” diye sordum. Bana işi olduğunu ve yarın akşam oynayabileceğimizi söyledi. İş olduğunu söylediğinde onun benden çok büyük olduğunu hatırladım. Kaç yaşındaydı acaba? On altı? Yirmi? Belki de elli yaşında bile olabilirdi. Hayır, hayır o kadar büyük olamazdı çünkü 50 yaşındaki insanlar oyun oynamazdı ki... Benim kafamı okşadı ve mavi boncuklu kolyemi çok beğendiğini söyledi. Onda da kolye vardı. Zincirleri ve ucunda da küçük bir anahtarı vardı. Taylan hareket ettikçe anahtar da hareket ediyordu. Eğildi ve bana bir şeker verdi. En sevdiğim portakal aromalı olandan olmasa da onu kırmamak için şekeri ağzıma attım.

Kafamı, o kocaman eliyle okşadı ve “Yarın akşam görüşürüz ufaklık” dedi. Bana ufaklık demişti. Ben ufaklık falan değildim. Hatta annem daha bu sabah bana ufak olmadığımı için kızmıştı. Artık ufak bir çocuk olmadığımından oyuncaklarımı kendim toplayabilirmişim. Taylan bana ufaklık dese de onu seviyordum.

Parktan eve yürüyene kadar onu düşündüm. O komşumuzun çocukları Zeynep ve Aslı'dan farklıydı. Daha büyük ve havalıydı. Onunla oynamak için sabırsızlanıyordum. Yeni bir arkadaşım olmuştu sonunda. Acaba en sevdiği renk neydi? En sevdiği oyun neydi? Çikolatalı dondurmayı mı, çilekli dondurmayı mı daha çok seviyordu? Evcilik oyununda iyi miydi? Yoksa Aslı gibi hep ailedeki çocuk olmak için inatçılık mı yapacaktı? Belki de bunları öğrenmenin tek yolu yarın Taylan'a sormaktı.

Eve geldiğimde annem akşam yemeğimi hazırlamıştı. Ben yemek yerken bana günümün nasıl geçtiğini sordu. Ona anlatmak için sabırsızlanıyordum. “Yeni bir arkadaşım var artık.” dedim anneme. “Yeni taşınan Fatma Hanım'ın kızı mı?” diye sordu. “Hayır anne, adı Taylan.” dedim ona. “Taylan mı? Bu mahallede hiç Taylan adında bir çocukla tanışmamıştım. Ela'cığım lütfen kiminle konuştuğuna dikkat et. Yabancılarla konuşma!” dedi bana. İyi de yabancılar da kimdi? Kimin yabancı olup olmadığını nereden anlayacaktım ki? Acaba tanımadığım insanlar mıydı? İyi de tanımadığım insanlarla konuşmazsam nasıl yeni arkadaşlar edinecektim?

Sonunda Taylan ile oyun oynayacağım gün gelmişti. İlk defa büyük bir çocukla oynayacaktım. Parktaki salıncakta sallandım, sallandım. Taylan henüz gelmemişti. Onu beklerken karşı sokaktan geçen arabaları saydım. Bir beyaz, iki siyah, bir gri... Hepsi geçip gidiyordu. Minik bir kedi ağacın yanında kestiriyordu. Selma Teyze balkonunu siliyordu. Ama Taylan ortalıkta yoktu. Belki de işi çok uzun sürmüştür, belki de unutmuştur diye düşünürken onu gördüm. Elindeki tesbihini sallayarak yürüyordu. Bana gülümsüyordu. “Merhaba, ufaklık! Haydi oyun oynayalım.” dedi. “Evet, evcilik mi oynayalım yoksa top mu?” diye sordum. “Hayır, bugün büyük çocukların oyununu oynayacağız.” dedi. Ben evcilik oyununu daha çok sevsem de Taylan'ı kırmak istemedim. “Nasıl oynanıyor peki?” diye sordum. “Bu oyunun ilk kuralı kimseye söylememek. Bu oyunu oynadığımız seninle benim aramda küçük bir sır olacak. Tamam mı?” “Tamam.” Beni elimden tuttu ve sokağın arkasındaki apartmana götürdü.

O apartmanı daha önce hiç fark etmemiştim. Apartman sarı renkli ve eskiydi. İçeri girdik. İçeride bizden başka kimse yoktu. Oyun oynamak için mükemmel bir yerdi. Zeynep ve Aslı'yı kesinlikle oraya getirmeliydim. Taylan eski görünümlü yırtık siyah kemerini çıkardı ve bana doğru yürüdü. Oyunun diğer kurallarını söylemeye başladı. "İkinci kural: gözlerimiz kapalı olacak. Aynı körebe gibi. Üçüncü kural: kimse ses çıkarmayacak. Ses çıkaran ilk kişi oyundan elenecek. Dördüncü kural ise yaş olarak büyük kişi oyunu yönetecek." dedi. Böyle bir oyunu daha önce hiç oynamamıştım. Demekki büyük çocuklar böyle oyunlar oynuyorlardı. Gözlerimi kapadım ve oyun başladı. Bu oyunu kazanmak için elimden geleni yapacaktım. Taylan oyunu yönetiyordu. Yani beni de o yönetiyordu. Ellerimi iki yana açtı ve beni duvara yasladı. Ellerimi duvara bastırdı. Elleri buruşuk ve soğuktu. Bu büyük oyunu birden canımı acıtmaya başladı. Çok acı vericiydi. Ağlamak, bağırmak, anneme gitmek istiyordum. Ama oyunu kazanmalıyım. Taylan değişik sesler çıkarıyordu. Halbuki oyun bitmemişti. Oyun canımı yakıyordu. Merdivenden düşüp dizimi yardığımdan bile daha çok canım yanıyordu. Kaçmak istedim. Sıkışmıştım. Acaba Taylan'ın da canı acıyor muydu? Onu kontrol etmek için gözlerimi hafifçe açtım. Taylan'ın kolyesi boynunda sallanıp ses çıkarıyordu. "Gözlerini kapa! Oyunu bozacaksın!" diye bağırdı Taylan. Bu oyunu hiç sevmemişim. Oynamak istemiyordum. Ama Taylan izin vermiyordu. Ben bunca acıyı yaşarken acaba minik kedi hala kestiriyor muydu? Ya da Selma Teyze hala balkonu siliyor muydu? Kaç tane araba geçmişti? On? Yirmi yedi? Belki de otuz tane...

Birkaç ay sonra parkta Selma'larla saklambaç oynarken Taylan'ı tekrar gördüm. Bu o günden sonra onu ilk görüşümdü. Elinde tesbihini sallayarak ve gülümseyerek parktaki bankta oturan bir kıza doğru yaklaştı ve "Merhaba ben Berke, arkadaş olalım mı?" diye sordu.